

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.162 van 3 juli 2012
in de zaak A. 177.494/VII-37.665.**

In zake :

1. de NV BASE, thans de NV KPN GROUP BELGIUM
 2. de BT LIMITED, Belgian Branch, vennootschap naar Engels recht
 3. de NV COLT TELECOM, thans de NV COLT TECHNOLOGY SERVICES
 4. de NV EUPHONY BENELUX
 5. de NV MCI BELGIUM LUXEMBOURG, thans de NV VERIZON BELGIUM LUXEMBOURG
 6. de NV MOBISTAR
 7. de NV TELE 2 BELGIUM, later de NV T2 BELGIUM, overgedragen aan de NV KPN BELGIUM, thans overgenomen door de NV KPN GROUP BELGIUM
 8. de NV TELENET
 9. de NV VERSATEL BELGIUM, later de NV KPN BELGIUM, thans overgenomen door de NV KPN GROUP BELGIUM
- bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Geert Glas en Tom De Cordier
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 268 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door :

1. de minister van Begroting en Consumentenzaken
2. de minister van Economie, Energie, Buitenlandse handel en Wetenschapsbeleid

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Kris Wauters
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV BELGACOM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Els Lefevre en Frederik Vandendriessche
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 oktober 2006, strekt tot de nietigverklaring van de artikelen 3 tot en met 7 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 tot vaststelling van de nadere regels voor de werking van het sociale element van de universele dienst inzake elektronische communicatie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 210.984 van 3 februari 2011 zijn de debatten heropend, werd de verdere behandeling van de zaak uitgesteld totdat het Grondwettelijk Hof definitief uitspraak zal hebben gedaan over het beroep tot vernietiging van de artikelen 173, 3° en 4°, 200, 202 en 203 van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen (IV), en werd het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat met het verder onderzoek van de zaak gelast in het licht van de uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

Auditeur Inge Vos heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom De Cordier, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Kris Wauters, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Joos Roets, die loco advocaten Els Lefevre en Frederik Vandendriessche verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het wettelijk kader, alsmede de gegevens van de zaak werden reeds uiteengezet in het tussenarrest nr. 210.984 van 3 februari 2011.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Bij voormeld tussenarrest werd de behandeling van de zaak uitgesteld in afwachting van de definitieve uitspraak van het Grondwettelijk Hof over het beroep tot vernietiging van de artikelen 173, 3° en 4°, 200, 202 en 203 van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen (IV). Het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat werd gelast met het verdere onderzoek van de zaak in het licht van de uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

5. Bij aangetekend schrijven van 28 februari 2011 heeft de auditeur-verslaggever aan alle partijen het volgende verzoek gericht :

"Gelieve mij binnen een termijn van 30 dagen vanaf de ontvangst van huidig schrijven mee te delen of en zo ja, welke implicaties de inmiddels tussengekomen arresten C-389/08 en C-222/08 van het Hof van Justitie van 6 oktober 2010 en het arrest nr. 7/2011 van 27 januari 2011 van het Grondwettelijk Hof volgens u hebben op het voor de Raad van State hangende beroep tot vernietiging van de artikelen 3, 4, 5, 6 en 7 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 tot vaststelling van de nadere regels voor de werking van het sociale element van de universele dienst inzake elektronische communicatie (zaak gekend onder het rolnummer A/A.177.494/IX-5447)".

6. De verwerende partij heeft binnen de gestelde termijn niet gereageerd op voormeld schrijven. Pas nadat het bevoegde lid van het auditoraat zijn aanvullend verslag over de zaak had neergelegd, heeft zij in haar laatste memorie standpunt ingenomen over de mogelijke repercussies van de arresten C-389/08 en C-222/08 van het Hof van Justitie van 6 oktober 2010 en het arrest nr. 7/2011 van 27 januari 2011 van het Grondwettelijk Hof.

7. Op grond van artikel 16, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State kan het aangewezen lid van het auditoraat van de partijen en van hun advocaten alle aanvullende ophelderingen vorderen. Wanneer een partij bij de instructie van de zaak door het aangewezen lid van het auditoraat om bijkomende informatie wordt verzocht, moet zij daarover op een nuttig tijdstip uitsluitel geven, te dezen vooraleer het bevoegde lid van het auditoraat middels een aanvullend verslag uitvoering geeft aan de bij tussenarrest bevolen onderzoeksmaatregel. Een laatste memorie strekt er toe de Raad in te lichten hoe tegen de bevindingen van het auditoraatsverslag wordt aangekeken. Zulks vereist wel dat aan het auditoraat ten behoeve van zijn onderzoek te nuttigen tijde de gevraagde inlichtingen worden voorgelegd. Met de standpuntbepaling in bedoelde laatste memorie alsnog rekening houden, zou geheel strijden met de door de wetgever ingebouwde stappen van de schriftelijke procedure en met de essentiële rol van het auditoraat bij de instructie van de zaak.

8. Om voormelde redenen wordt geen rekening gehouden met de beschouwingen van de verwerende partij in haar laatste memorie die werd ingediend na het tussenarrest nr. 210.984 van 3 februari 2011.

V. Onderzoek van de middelen

9. In het tussenarrest nr. 210.984 van 3 februari 2011 werd reeds de afstand van het tweede en het derde middel vastgesteld.

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 74 van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie (hierna : wet Elektronische Communicatie), gelezen in het licht van artikel 8 van de richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (hierna : Universeledienstrichtlijn), doordat artikel 3 van het bestreden besluit alle operatoren van een openbare telefoniedienst verplicht om tariefverminderingen aan te bieden aan eenieder die erom verzoekt en die ertoe gerechtigd is, terwijl artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie, gelezen in het licht van artikel 8 van de Universeledienstrichtlijn, vereist dat de lidstaten op basis van een efficiënt, objectief, doorzichtig en niet-discriminerend aanwijzingssysteem de operatoren aanwijzen op wie de universeledienstverplichtingen rusten. Ook de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft er volgens de verzoekende partijen reeds in zijn advies nr. 37.295/4 van 28 juni 2004 op gewezen dat de wetgever het aanwijzingssysteem zoals vereist door artikel 8 van de Universeledienstrichtlijn niet correct heeft omgezet.

11. De tussenkomende partij merkt op dat het middel enkel gericht is tegen artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit en dus enkel in die mate aanleiding kan geven tot vernietiging. Bovendien is het volgens haar evident dat het middel, hoewel formeel gericht tegen artikel 3 van het gedeeltelijk bestreden koninklijk besluit, in wezen inhoudelijk uitsluitend betrekking heeft op de

conformiteit van artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie met artikel 8 van de Universeledienstrichtlijn. Het bestreden artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 regelt volgens haar enkel de wijze waarop de gerechtigden het sociale tarief dienen aan te vragen bij de operatoren die reeds door de wetgever zijn aangewezen. Louter ten overvloede wijst zij erop dat artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie in ieder geval volledig conform is aan de Universeledienstrichtlijn.

12. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat de Europese Commissie haar bezorgdheid heeft geuit over het Belgische systeem voor de aanwijzing van de operatoren die verplicht zijn om het sociale element van de universele dienst aan te bieden omdat het aanwijzingsmechanisme in kwestie niet transparant zou zijn.

Beoordeling

13. Overeenkomstig artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie bestaat het sociale element van de universele dienst uit de levering aan sommige categorieën van begunstigten van bijzondere tariefvoorwaarden door elke operator die een openbare telefoondienst aanbiedt aan consumenten.

Artikel 3, § 1, van het gedeeltelijk bestreden koninklijk besluit bepaalt dat iedere persoon die aan de voorwaarden voldoet om het sociale telefoontarief te genieten, zoals die zijn vastgesteld in artikel 22 van de bijlage bij de wet, en die dat tarief wenst te genieten, daartoe een aanvraag moet indienen bij de operator van zijn keuze, die de aanvraag vervolgens doorstuurt naar het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (hierna : BIPT). In de tweede paragraaf van dezelfde bepaling wordt de procedure voor de behandeling van elke individuele aanvraag nader uitgewerkt.

Volgens het verslag aan de Koning "stelt (artikel 3) de procedure vast die moet worden gevolgd om het sociale telefoontarief te genieten, dat het

sociale element vormt van de universele dienst inzake elektronische communicatie" (Belgisch Staatsblad 8 augustus 2006, p. 38.867) .

14. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 voegt zelf niets toe aan het bekritiseerde systeem van aanwijzing van de operatoren die het sociale telefoontarief moeten verstrekken, zoals dit is vastgesteld in artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie. De gebeurlijke strijdigheid van voormelde wetsbepaling met artikel 8 van de Universeledienstrichtlijn, daargelaten de vraag of aan dit artikel al dan niet directe werking moet worden toegeschreven, vormt geen grond tot nietigverklaring van artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006.

Het eerste middel wordt verworpen.

B. Vierde middel

Standpunt van de partijen

15. In het vierde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie, gelezen in het licht van de artikelen 12 en 13 van de Universeledienstrichtlijn, doordat krachtens de artikelen 4 tot 7 van het bestreden besluit de compensaties door het Fonds worden berekend en uitgevoerd onafhankelijk van de vraag of het aanbieden van sociale kortingen al dan niet een onredelijke last voor de betrokken operator teweegbrengt, terwijl de geschonden geachte bepaling, gelezen in het licht van de Universeledienstrichtlijn vereist dat de berekening van de kosten voor het aanbieden van de dienst slechts plaatsvindt wanneer de nationale regelgevende instanties van oordeel zijn dat het aanbieden van de universele dienst een onredelijke last kan vormen en de uitbetaling van deze compensaties slechts plaatsvindt wanneer de nationale regelgevende instanties op grond van een berekening vaststellen dat een onderneming een onredelijke last wordt opgelegd.

16. De tussenkomende partij wijst er op dat het middel enkel gericht is tegen de artikelen 4 tot 7 van het bestreden koninklijk besluit en de gebeurlijke gegrondheid ervan slechts kan leiden tot de vernietiging van deze bepalingen.

Voorts stelt zij dat de regels en verplichtingen omtrent het verschuldigd zijn van de vergoedingen en de uitvoering ervan geregeld zijn in artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie, zodat het middel eigenlijk gericht is tegen een wettelijke bepaling. Louter ten overvloede merkt zij op dat artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie volledig conform is aan de Universeledienstrichtlijn. Volgens de tussenkomende partij heeft de wetgever zelf de onredelijkheid van de nettokosten van het sociale element van de universele dienst beoordeeld en vastgesteld.

Beoordeling

17. De artikelen 173, 3° en 4°, 200, 202 en 203 van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen (IV) hebben het voorwerp uitgemaakt van een beroep tot vernietiging bij het Grondwettelijk Hof (zaak gekend onder het nummer 4330).

18. In het kader van de behandeling van dat beroep werd bij tussenarrest nr. 131/2008 van 1 september 2008 aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag voorgelegd :

"Kan artikel 12 van de richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn) aldus worden geïnterpreteerd dat het toelaat dat de bevoegde wetgever van een lidstaat, optredend als nationale regelgevende instantie, op algemene wijze en aan de hand van de berekening van de nettokosten van de aanbieder van de universele dienst, die voorheen de enige aanbieder was, vaststelt dat het aanbieden van de universele dienst een onredelijke last kan vormen voor ondernemingen die zijn aangewezen om de universele dienst aan te bieden?".

19. In zijn arrest C-389/08 van 6 oktober 2010 heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard :

- "1) Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten (universeledienstrichtlijn) staat er in beginsel op zich niet aan in de weg dat de nationale wetgever optreedt als nationale regelgevende instantie in de zin van richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (kaderrichtlijn), voor zover hij in het kader van de uitoefening van deze functie voldoet aan de in deze richtlijnen gestelde voorwaarden inzake bevoegdheid, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en transparantie en tegen de besluiten die hij in het kader van deze functie neemt een effectief beroep kan worden ingesteld bij een lichaam van beroep dat onafhankelijk is van de betrokken partijen, hetgeen door het Grondwettelijk Hof dient te worden gecontroleerd.
- 2) Artikel 12 van richtlijn 2002/22 staat er niet aan in de weg dat de nationale regelgevende instantie op algemene wijze en op basis van de berekening van de nettokosten van de aanbieder van de universele dienst die voordien de enige aanbieder van deze dienst was, van oordeel is dat de levering van deze dienst een onredelijke last kan vormen voor de ondernemingen die thans zijn aangewezen om de universele dienst aan te bieden.
- 3) Artikel 13 van richtlijn 2002/22 staat eraan in de weg dat deze instantie op dezelfde wijze en op basis van dezelfde berekening vaststelt dat deze ondernemingen hierdoor daadwerkelijk een onredelijke last moeten dragen, zonder de situatie van elk van deze ondernemingen specifiek te hebben onderzocht".

Het Hof van Justitie oordeelde dat de modaliteiten ter bepaling van de onredelijke last die recht geeft op compensatie, zoals deze zijn vastgesteld in de wet Elektronische Communicatie niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van de Universeledienstrichtlijn. Daarbij wordt inzonderheid gewezen op de volgende drie tekortkomingen in de Belgische wetgeving :

"50 In de eerste plaats verleent een nationale regelgevende instantie - zoals in het hoofdgeding de Belgische wetgever - immers, door ervan uit te gaan dat elke deficitaire situatie die uit de berekening van de nettokosten blijkt een 'onredelijke last' vormt, a priori een recht op compensatie aan operatoren voor wie de nettokosten die uit de op hen rustende universeledienstverplichtingen voortvloeien toch geen onredelijke last vormen, hoewel uit de overwegingen in punt 42 van het onderhavige arrest blijkt dat een deficitaire situatie weliswaar

een last, maar niet noodzakelijkerwijs voor elke operator een onredelijke last vormt.

51 In de tweede plaats dienen voor de beoordeling van deze onredelijkheid van de last die is verbonden aan de levering van de universele dienst zowel de nettokosten van deze levering voor elke betrokken operator als alle eigen kenmerken van deze operator, zoals het niveau van zijn uitrusting, zijn economische en financiële situatie en zijn marktaandeel, specifiek te worden onderzocht, zoals blijkt uit de punten 40 en 42 van het onderhavige arrest. Uit geen van de aan het Hof overgelegde stukken blijkt evenwel dat de nationale wetgever in casu al deze kenmerken in aanmerking heeft genomen bij de vaststelling dat de levering van de universele dienst een onredelijke last vormt.

52 In de derde plaats voert een wet zoals de wet van 13 juni 2005, door te bepalen dat alle kosten die voortvloeien uit het feit dat het aantal door een operator toegestane tariefverminderingen verhoudingsgewijs hoger is dan zijn marktaandeel, automatisch dienen te worden vergoed, een mechanisme in dat leidt tot een compensatie die geen verband houdt met de nettokosten van de levering van de universele dienst zoals deze zouden moeten worden berekend op de in punt 40 van het onderhavige arrest bedoelde wijze".

20. Uitspraak doende over een beroep van de Europese Commissie wegens niet-nakoming krachtens artikel 226 van het EG-verdrag, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest C-222/08 van 6 oktober 2010 tevens vastgesteld dat :

"het Koninkrijk België (...) de verplichtingen niet (is) nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 12, lid 1, respectievelijk artikel 13, lid 1, van richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten (universeledienstrichtlijn),

- door enerzijds bij de berekening van de nettokosten voor het aanbieden van het sociale element van de universele dienst geen rekening te houden met de marktvoordelen, met inbegrip van de immateriële voordelen, die hieruit voortvloeien voor de ondernemingen die met de levering van deze dienst zijn belast, en

- door anderzijds in het algemeen en op basis van de berekening van de nettokosten van de aanbieder van de universele dienst die voorheen de enige aanbieder van deze dienst was, vast te stellen dat alle ondernemingen die voortaan deze dienst moeten leveren, hierdoor daadwerkelijk een onredelijke last moeten dragen, zonder naast de nettokosten die de levering van de universele dienst voor elke betrokken operator meebrengt, alle eigen kenmerken van deze operator, zoals het niveau van zijn uitrusting of zijn economische en financiële situatie, specifiek te hebben onderzocht".

21. In zijn arrest nr. 7/2011 van 27 januari 2011 heeft het Grondwettelijk Hof onder meer het volgende overwogen :

"B.10. Uit de motivering van de voormelde arresten van het Hof van Justitie vloeit voort dat de wetgever, door alle operatoren op dezelfde wijze te behandelen, zoals door de Ministerraad in zijn memories wordt gesteld en in de aanvullende memorie na de arresten van het Hof van Justitie wordt bevestigd en zoals eveneens nog uit de parlementaire voorbereiding blijkt (Parl. St., Kamer, 2006-2007, DOC 51-2873/011, p. 3) en door vast te stellen dat de levering van de universele dienst daadwerkelijk voor allen een vergoedbare onredelijke last vormt, zonder de nettokosten te hebben berekend die deze last meebrengt voor elke onderneming, artikel 13 van de Universeledienstrichtlijn heeft geschonden. Doordat de wetgever ter zake alle operatoren op dezelfde wijze behandelt, terwijl de artikelen 12 en 13 van de Universeledienstrichtlijn een gedifferentieerde behandeling van alle operatoren in concreto vereisen, heeft hij eveneens het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dat wordt gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden. Dat beginsel verzet er zich immers tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de bestreden maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat".

Vervolgens heeft het Grondwettelijk Hof de artikelen 173, 3° en 4°, 200, 202 en 203 van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen (IV) vernietigd.

22. Luidens artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof hebben de door het Grondwettelijk Hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad. De artikelen 4 tot en met 7 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 bevatten een regeling voor de financiering van het sociale element van de universele dienst. Ze geven uitvoering aan bepalingen van de wet Elektronische Communicatie die door het Grondwettelijk Hof strijdig werden bevonden met artikel 13 van de Universeledienstrichtlijn en met het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Voormelde artikelen van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 die hun rechtsgrond vinden in de door het Grondwettelijk Hof vernietigde wetsbepalingen, dienen eveneens te worden vernietigd.

Het vierde middel is gegrond.

C. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

23. In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie, het verbod op machtsoverschrijding en het verbod op terugwerkende kracht van administratieve rechtshandelingen, doordat krachtens artikel 7 van het gedeeltelijk bestreden koninklijk besluit het compensatiemechanisme uitwerking heeft voor het ganse jaar 2005, terwijl artikel 74 van de wet Elektronische Communicatie slechts in werking is getreden op 1 juli 2005 en niet voorziet in een retroactieve werking.

24. De tussenkomende partij merkt vooreerst op dat het middel enkel gericht is tegen artikel 7 van het bestreden koninklijk besluit en dus enkel binnen die perken aanleiding kan geven tot vernietiging. Zij zet vervolgens uiteen dat de regeling in artikel 7 van het gedeeltelijk bestreden koninklijk besluit afwijkt van de artikelen 5 en 6 van dat besluit, precies omdat het jaar 2005 een overgangsjaar betreft en de verplichting tot het verstrekken van het sociale element van de universele dienst slechts bestaat sinds 30 juni 2005 en dus uitsluitend voor het tweede jaargedeelte. De bestreden bepaling voorziet volgens haar niet in retroactiviteit, doch bevat louter de modaliteiten voor de administratieve berekening en betaling van de compensaties die betrekking hebben op de periode sinds de inwerkingtreding van de wet. Het besluit van het BIPT van 30 oktober 2006 zou ook in voormelde zin zijn toegepast.

Beoordeling

25. Uit het besluit van de raad van het BIPT van 30 oktober 2006 blijkt dat de methodologie voor het bepalen van de compensaties voor het sociale element van de universele dienst wordt toegepast voor het berekenen van de compensaties en vergoedingen voor het tweede semester van 2005. Het

gedeeltelijk bestreden koninklijk besluit van 20 juli 2006 heeft dus geen retroactieve uitwerking gehad, die verder reikt dan de wet.

Voorts werden zowel artikel 4, derde lid, van het koninklijk besluit van 20 juli 2006, evenals het voormelde besluit van de raad van het BIPT van 30 oktober 2006 inmiddels opgeheven. In het nieuwe besluit van het BIPT van 20 juni 2007 werd tevens beslist dat de kennisgevingen aan de betrokken operatoren van de bedragen van de compensaties en vergoedingen die verkregen zijn op grond van de methodologie die het voorwerp uitmaakte van het besluit van 30 oktober 2006 ongegrond zijn. Tegelijk werd beslist om de bedragen van de compensaties die door de operatoren in het Fonds zijn gestort overeenkomstig de voormelde kennisgevingen, aan de operatoren terug te storten.

26. Om voormelde redenen hebben de verzoekende partijen geen belang bij het middel.

Het vijfde middel is bijgevolg onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de artikelen 4, 5, 6 en 7 van het koninklijk besluit van 20 juli 2006 tot vaststelling van de nadere regels voor de werking van het sociale element van de universele dienst inzake elektronische communicatie.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1.575 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin